

stafte en Havn paa Bestkysten, Den Mand, der saaledes har givet Impulsen til dette Foretagende i Mar just for 50 Aar siden, henlever nu sin Alderdom i den dybeste Fattigdom, og det forekommer mig da, at der vel kunde være Anledning for os alle til at slutte os sammen for at søge at staffe ham en lille Smule Lindring i hans usle Aar. Vi maa dog erindre, at hele Jordbruget maa være taknemlig for, at vi i Øjeblikket staa med en Havn som Esbjerg. Hele Jordbruget, kan jeg godt sige, skylder derfor ogsaa en Smule Erkendtlighed mod den Mand, der først pavede sig ud og satte Skibe i Gang fra Bestkysten. Derfor har jeg tilladt mig at stille dette Vendingstorslag til det foreliggende Lovforslag. Jeg haaber, det skal lykkes at staffe ham en Understøttelse i de saa Aar, han endnu maatte leve, og foreløbig har jeg da stillet dette Forslag om en Understøttelse af 200 Kr. aarlig til ham paa Tillægsbevillingsloven. Jeg antager ikke, der behøves yderligere Anbefaling af Sagen, og vil henstille til den ærede Ordfører, om han ikke maatte finde Anledning til at lade denne Sag blive tagen under Overvejelse mellem 2den og 3dje Behandling, ligesom jeg vil haabe, at den højtærede Indenrigsminister vil have et velvilligt Øre for den. Over for de betydelige Midler, der nu anvendes til at fremme det Formaal, som forhenværende Konsul Møller først prøvede at virke for, er disse 200 Kr. dog kun en meget ringe Sum. Der forekommer mig altsaa at være al Anledning til at yde denne fattige gamle Mand denne Støtte. Jeg er naturligvis forberedt paa, at jeg ikke kan vente, at Tinget skal følge mig nu, og er da selvfølgelig beredt paa at tage dette Forslag tilbage under Forudsætning af, at jeg hører nogle imødekommende Udtalelser fra Ordfører og Minister.

Oscar Hansen: Da Lovforslaget om Helsingørs og Dragør Lodserier var til Behandling her i Tinget, gjorde jeg opmærksom paa, at det kun kunde betragtes som en foreløbig Ordning af disse Spørgsmaal. Aar efter Aar har Finansudvalget nu haft at gøre med Ansøgninger i en eller anden Retning om disse to Lodserier, og det forekommer mig, at det vilde være langt rigtigere og heldigere at gaa til en virkelig gennemgribende Reform med Hensyn til disse Lodserier end stadig at vende tilbage her i Tinget til Drøftelser vedrørende et eller andet Punkt særlig da angaaende Understøttelser. Naar Reformen imidlertid ikke i Aar er bleven fuldstændig gennemgribende, saa at man kan undgaa atter at komme til Spørgs-

maal om Bevillinger, er dette dog maaste noget den højtærede Marineministers Skyld, idet Lovforslaget havde en saadan Form, at man mere fik det Indtryk, at det var et Embedsmandsforslag, end at det egentlig var Lodserierne, det drejede sig om. Naar Talen bliver om, at en virkelig Reform skal gennemføres, haaber jeg, at Ministeren vil stille sig velvillig dertil; selv om et eller andet Embede til den Tid skulde gaa i Løbet, naar Embedsindehaveren er afgang ved Døden. Derimod vil jeg paa et andet Punkt støtte den ærede Minister i høj Grad, og det er med Hensyn til Dampskibene. Vinteren har været ekseptionel; det har været et anstrengende Arbejde, disse Mennesker have haft. Jeg vil tiltræde den ærede Marineministers Bemærkninger og bede ham om inden 3dje Behandling at optage denne Sag til Underøgelse og Drøftelse. — Det andet og sidste Punkt, jeg skal berøre, angaar en Post under Kultusministeriet. Jeg tror, det er Betænkningens Nr. 22. Det angaar et Administrationsforhold ved Seminarierne. Den højtærede Minister har ganske sikkert megen Interesse for Seminarierne; i ethvert Tilfælde er Antallet af de Cirkulærer, der fra Ministeren udgaa til dem, ikke ringe. Det er imidlertid ikke altid, at disse Cirkulærer modtages med nogen udelst Velvilje. Undertiden modtages de endog med en Del Studsen, idet man tror i Cirkulærene at finde et eller andet, som ikke ligger i Seminarieloven af 1894. Ministeriets sidste Cirkulære, vedrørende dette Administrationsforhold, gør opmærksom paa, at naar der i Loven staaer, at Genstanden for Eksaminationen bestemmes af Censur efter Samraad med Eksaminator, saa vil dette Samraad sige, at Eksaminator skal have Lejlighed til at gøre sig bekendt med Spørgsmaale og fremsætte sine Indsigelser. Men dette er paa ingen Maade det Samraad, som Loven bestemmer. I Samraad ligger en Meningsudveksling, en Meningstilkendegivelse, ikke saaledes, at Eksaminator kan forhindre, at Spørgsmaalet kan tages op, men at han personlig lige over for Censur kan fremsætte sin Opfattelse og søge at paavirke Censur. Efter Cirkulæret kan det gaa til paa den Maade, at Censur sender sine Opgaver skriftlig og modtager Eksaminators Svar skriftlig, og dermed er Sagen saa endt. Det er imidlertid noget ganske andet, Loven har tilsigtet, og jeg vil bede den højtærede Minister i et kommende Cirkulære at fremhæve, at „Samraad“ virkelig er Samraad. — I Lovens § 1 findes der den Bestemmelse, at „Planen for Elevernes Uddannelse i praktisk Skolegerning lægges af Seminarieret under God-